

[Arne Melchior]

kunne sende nogen vikarer, været henvist til at henvende mig til et vikarbureau. Jeg blev indberettet for det efter reglerne, og derefter hørte jeg intet mere, for den instans, der blev indberettet til, brugte selv vikarer fra vikarbureau. Er det så klart?

Jeg vil gerne takke ordførerne for det flertal i folketinget, der har støttet forslaget. Både hr. Brøndsted og fru Grethe Fenger Møller omtalte betydningen for beskæftigelsessituationen, den gavn, det ikke mindst gør for ledige kvinder, job, som ikke kommer frem ad anden vej, fordelene ved deltidsstillinger, som er et folkeligt behov. Der er hundredtusindvis af mennesker i dette land, som udsiger, at de gerne vil arbejde hver anden dag eller halvdags – og så er der altså nogle menneskekærlige partier, som synes, at det skal de have til opgave at hindre dem i.

Jeg vil også gerne takke de øvrige ordførere. Jeg kan da udmærket forstå, når fru Lone Dybkjær efter at have sagt, at vikarbureauerne udfylder en udmærket plads i samfundet, siger, at hun vil tage lovforslaget som udgangspunkt. Sådan er det naturligvis også ment, men det er til gengæld ment så alvorligt, at det, selv om det fremkommer sent i samlingen, altså denne gang skal gennemføres, for der er ingen, der skylder fagbevægelsen eller arbejdsministeren det hensyn at slytte det én gang til.

Jeg tror, at de fleste af de partier, der har støttet forslaget gang på gang, og hertil hører mit eget parti, beviser over for ministeren og socialdemokratiet og LO, at vi ønsker en stærk fagbevægelse, at vi støtter initiativerne til at øge beskæftigelsen. Når vi andre så tillader os at komme med et lille initiativ, forventer vi til gengæld også, at det støttes.

Dette forslags gennemførelse er ikke til skade for ét eneste menneske. Det koster ikke det offentlige noget som helst, og kan man formidle nogle ledige stillinger til nogle, der søger de stillinger, er det en fordel. Det er en misforståelse, at man kan indbyrde mennesker i firkantede æsker. Der er så mange behov mellem to job, efter en hjemkomst, på vej til udlandet, men man har nogle måneder endnu, mellem nogle studier osv. Der er så mange pauser i menneskers liv, at det er oplagt, at der er nogle, der har en interesse i at blive kortvarigt beskæftiget – eller at blive langvarigt beskæftiget på deltid. Det er ødelæggende for de pågældende menneskers vi-

tale interesser, at man søger at hindre dem deri.

Jeg benytter gerne, foranlediget af hr. Gli-strups gøre opmærksom på, hvad jeg sagde under en nylig debat om et forslag fra fremskridtspartiet, anledningen til igen at sige til arbejdsministeren: jeg forventer, at han hjælper dette forslag igennem på en eller anden måde, der helst kan samle et meget bredt flertal, og jeg forventer, at han går yderligere vidt for at belønne initiativer, der kan sætte folk i arbejde.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg husker, at da centrum-demokraterne blev dannet, var der en TV-udsendelse, hvor der blev stillet det spørgsmål, om man kunne være imod EF og alligevel være medlem af centrum-demokraterne. Jeg tror, svaret var, at man ikke kun skulle være 100 pct., man skulle være 150 pct. tilhænger af EF for at kunne være centrum-demokrat.

Når jeg nævner det her – jeg tror, det er en rigtig gengivelse; hr. Arne Melchior anfægter min hukommelse, formentlig med rette, men jeg tror, det er rigtigt gengivet – er det, fordi det som 150 procents europæer og i øvrigt også meget positiv over for nordisk samarbejde må give hr. Arne Melchior stof til eftertanke, at man både i EF, og navnlig i EF, og i det nordiske samarbejde har et helt, helt andet syn på spørgsmålet om vikarbureauer end det, hr. Arne Melchior her har givet udtryk for. Når Kommissionen sammen med arbejdsmarkedsmyndighederne i de lande, hvor vikarbureauvirksomhed er fri næring, med dyb bekymring ser på udviklingen og foreslår fælleseuropæiske regler, der begrænser og kontrollerer vikarbureauernes aktivitet, så er det nok, fordi man i disse lande har indhøstet erfaringer med vikarbureauer som fri næring, som ikke kun er opløftende. Jeg skal gerne til folketingets arbejdsmarkedsudvalg tilstille det materiale, der foreligger på dette område.

Tendensen går altså i alle lande i retning af begrænsning af vikarbureauer, øget kontrol i alle lande. Man diskuterer det, og man har altså indhøstet erfaringer. Jeg er ked af det – jeg er jo ikke nær så kyndig på området som hr. Arne Melchior – men jeg er nødt til i det gode europæiske samarbejdes ånd ikke på forhånd bare at forkaste, hvad andre